

РЕШЕНИЕ

№ 186

гр. Л., 24.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – Л., II СЪСТАВ, в публично заседание на четвърти октомври през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: **ГЕОРГИ Б. ХРИСТОВ**

при участието на секретаря **НАТАША СТ. БОГДАНОВА**
като разгледа докладваното от **ГЕОРГИ Б. ХРИСТОВ** Административно наказателно дело № 20214310200636 по описа за 2021 година

Производство с правно основание чл.59 и сл. от ЗАНН.

С наказателно постановление № 11-0001475 от 28.06.2021 г. на Директор на Дирекция “Инспекция по труда” - Л. е наложено на К "С", със седалище и адрес на управление гр.С. ****, район „К.с.“, ул.”Ю.” № ** ** **** (А.К. ООД), ЕИК *****, представлявана от председателя К.А.Х., административно наказание на основание чл.79, ал.4, във връзка с чл.75а, ал.2 от Закона за трудовата миграция и трудовата мобилност – имуществена санкция в размер на 2000 лева, за нарушение на чл.75а, ал.2 от ЗТМТМ.

Недоволни от постановлението останали от К.та, които чрез адвокат Т. Д. от АК Плевен са го обжалвали, като незаконосъобразно издадено. На първо място в жалбата е изтъкнато, че АУАН и НП са издадени липсата на компетентност на актосъставителя, съответно и на наказващия орган. Поотделно, обсъждайки нормативната уредба уреждаща правомощията на органите на ДИТ да съставят АУАН по ЗТМТМ и съответно компетентните органи, които могат да издават НП, подробно са изложени доводи в подкрепа на тези възражения. Считат, че по делото не са налице доказателства, които да установяват, че актосъставителката П. Н. е определена по реда на чл.37, ал.1, б.,б“ от ЗАНН да съставя АУАН по ЗТМТМ, както и че липсват данни дали при осъществяване на контролната дейност е извършена оценка на риска, както и дали и дали инспектирането е било планирано или непланирано, респективно – дали са били налице предпоставките за законосъобразното му извършване, съгласно правилата разписани в чл.18 и чл.19 от Устройствения правилник на ДИТ. По-нататък – обсъждайки нормите на чл.67 и чл.79, ал.4 от ЗТМТМ жалбоподателят акцентира на обстоятелството, че за да е компетентен да издава НП директорът на ДИТ Л. е следвало да бъде упълномощен от Изпълнителния директор на ИА „Главна инспекция по труда“, а такива доказателства липсват по делото. Във връзка с

доводите в този смисъл, акцентирано е на обстоятелството, че компетентността на актосъставителя и на наказващия орган не може да произтича от факта на обнародване на Устройствения правилник в ДВ, тъй като правилникът е подзаконов нормативен акт, който се приема от Министерски съвет със съответното ПМС, а не от изпълнителния директор на ИА ГИТ и следователно в него няма как да са определени от ръководителя на ведомството длъжностни лица, които да съставят АУАН по ЗТМТМ, нито пък е възможно да бъде инкорпорирано упълномощаване от изпълнителния директор на ИА ГИТ, директорът на ДИТ Л. да издава НП за нарушения по ЗТМТМ.

На следващо място в жалбата са изложени доводи за допуснати съществени процесуални нарушения на разпоредбите на чл.42 и чл.57 от ЗАНН, в частност, че са налице съществени противоречия и неточности в описанието на извършеното нарушение, което в крайна сметка е довело до ограничаване правото на защита на К.та. Сочи се, че неправилно, както в АУАН, така и в обжалваното НП е посочена като нарушена разпоредбата на чл.75а, ал.2 от ЗТМТМ, тъй като нормата е санкционна и определя не дължимо поведение, а само размера на наказанието, поради което е недопустима да бъде сочена, като нарушена норма. Счита, че дори и нормата да съдържа правила за поведение, то наказващият орган е описал неясно нарушението, предвид факта, че в чл.75а, ал.2 са предвидени две хипотези и които хипотези са преплетени в НП по начин, който не позволява да се разбере в какво всъщност се състои обвинението. Изтъква в тази връзка, че от една страна АНО е използвал термина „приело лицето“, а от друга е използвал термина „да предоставя работна сила“.

В жалбата са развити и съображения касаещи съставянето и връчването на АУАН, като според жалбоподателя са били нарушени нормите на чл.40 и чл.42, ал.1, т.7 от ЗАНН. Възражението в тази връзка е, че АУАН е бил подписан само от един свидетел, за който не може да се установи дали е присъствал при установяване на нарушението или само при съставянето на акта. Счита, че АУАН е следвало да бъде съставен в присъствието на поне двама свидетели.

По-нататък в жалбата са развити доводи, че ако хипотетично се приеме, че от К.та са извършили посоченото в НП нарушение, то е следвало да се приеме, че същото е било осъществено при крайна необходимост – чл.8, предл.2-ро от ЗАНН. В подкрепа на тези аргументи е изтъкнато, че в К.та по трудово правоотношение са наети около 50 служители и работници, като основната дейност е свързана с уговяване на патици, които след определен период на уговяване се продават, а купувачът на продукцията има определен график в кланица и договори за доставка на готовата стока. Сочи, че съществената дейност по уговяване на патиците се извършва от лица, изпълняващи длъжността „п.и“. В тази връзка, недостигът на работна сила би представлявал опасност от погиване на стоката и съответно – неизпълнение на поетите договорни задължения, което пък би довело до значителни финансови щети за К.та и риск от изпадането ѝ в неплатежоспособност. Изтъква, че през годините многократно са били правени заявки чрез Бюро по труда гр.Л. за наемане на работници на тази длъжност, но въпреки това малко хора са проявявали интерес. Счита, че това се дължи на демографските специфики на региона, в който се намира базата, на

спецификите на работа, както и допълнителни затруднения са създали епидемиологичните мерки в страната, през процесния период от време.

Подробно в жалбата са развити доводи относно наличието на многобройни предпоставки случаят да бъде квалифициран, като маловажен и възможността от приложението на чл.28 от ЗАНН.

С оглед на така наведените възражения и доводи жалбоподателят моли да бъде отменено наказателното постановление, като им се присъдят направените по делото разноски, като алтернативно, в случай, че другата страна претендира юрисконсултско възнаграждение, прави възражение за прекомерност.

В съдебно заседание, редовно призовани, К.та-жалбоподател се представлява от адвокат Т.Д., която поддържа жалбата с наведените в нея възражения и доводи и пледира за отмяна на наказателното постановление. Акцентираща на доводите от жалбата, че обжалваното НП е било издадено от орган, който не е притежавал необходимата компетентност. Счита, че производството по издаване на НП е било опорочено, при допуснати множество съществени процесуални нарушения. Отново застъпва аргументите за нарушение извършено при условията на крайна необходимост и за маловажност на случая, с приложението на чл.28 от ЗАНН. Представя писмени бележки.

Въззиваемата страна, редовно призовани, се представляват от юрисконсулт Д., който пледира жалбата да бъде оставена без уважение и се потвърди наказателното постановление, като законосъобразно издадено. Изтъква, че при издаването на наказателното постановление не са били допуснати никакви процесуални нарушения, както и че правилно е бил приложен материалният закон. Счита, че вмененото нарушение е безспорно доказано от ангажираните по делото писмени и гласни доказателства. Сочи, че компетентността на наказващия орган произтича от разпоредбата на чл.79, ал.4 от ЗТМТМ, в какъвто смисъл е и трайно установената съдебна практика. Претендира присъждането на 100 лева юрисконсултско възнаграждение. Представя писмени бележки, в които подробно излага аргументите си за законосъобразност на обжалваното НП.

От събраните по делото писмени доказателства, от показанията на свидетелите П. Н. Н., В. П. Ц., Д.С.Н. и Д.К.Д., както и от изложеното в жалбата и в съдебно заседание от страните, съдът установи следната фактическа обстановка :

Жалбоподателят кооперация „С.“ стопанисвали обект, представляващ Б.Г.П., намиращ се в землището между селата Й. и У., област Л..

На 10.03.2021 г. свидетелката П. Н. – гл.инспектор при ДИТ Л. връчила на К.та уведомление по чл.26, ал.1 от АПК /л.22/ за започване на производство по проверка на стопанисваната от жалбоподателя Б.Г.П.. С уведомлението на К.та била връчена и призовка по чл.45, ал.1 от АПК, с която били изискани от представляващия К.та да се яви на 26.03.2021 г. в ДИТ Л. и представи редица документи касаещи сключени между К.та и граждани на трета страна (Р.М.) трудови договори, както и документи отнасящи се до спазване на трудовото и миграционно законодателство.

На указаната в призовката дата – 26.03.2021 г. в ДИТ Л. се явил Председателя на к "С" К.А.Х.. В негово присъствие и с участието на свидетелките П. Н. Н., В. П. Ц. и Д.С.Н. била извършена проверка на представената от К.Х. документация по спазване на изискванията на трудовото законодателство и за законосъобразно наемане на работа на чужденци, относно експлоатирания от К.та обект - Б.Г.П., намиращ се в землището между селата У. и Й., община Л.. При проверката е бил представен и трудов договор № 86/19.10.2020 г., сключен с Т.В. (В.Т.), роден на ** ** **** г., паспорт № ***** - гражданин на Р.М.. Съгласно договора В.Т. изпълнявал длъжността „п.“, с място на работа птицефермата в с.Й., община Л.. В договора било документирано, че лицето Т. е постъпило на работа на 21.10.2020 г., както и било отбелязано, че договорът се сключва във връзка с регистрация на сезонна заетост по чл.24, ал.3 от Закона за трудовата миграция и трудовата мобилност (ЗТМТМ). При проверката е била представена и книга за инструктаж по безопасност и здраве при работа, от която се е установило, че на 21.10.2020 г. на В.Т. е проведен инструктаж на работното място, както и извънреден инструктаж. Представени са били и ведомости за заплати за месец октомври 2020 г., ноември 2020 г., декември 2020 г. и януари 2021 г., от които се е установило, че на В.Т. е начислено и изплатено трудово възнаграждение за положения от него труд, срещу положени подписи във ведомостта за съответния месец. Представена е била и декларация рег.№ РКЗ-10-00-0350 от 30.06.2020 г., за осъществяване на краткосрочна заетост без разрешение за работа, чрез регистрация на сезонна работа до 90 дни по чл.24, ал.3 от ЗТМТМ, в периода от 13.07.2020 г. до 11.10.2020 г., с която е била регистрирана заетост на лицето В.Т. с работодател Кооперация „С.“ - гр.С. за посочения в декларацията период. При проверката обаче не е било представено издадено разрешение от Агенцията по заетостта /АЗ/ или регистрация на заетост в АЗ за работата на лицето по трудов договор № 86/19.10.2020 г., започнала на 21.10.2020 година.

Информацията за лицето Т. от предоставената декларация е била потвърдена и от Агенцията по заетостта, като предоставените данни касаели периода от 13.07.2020 г. до 11.10.2020 г. и в тях не била отразена никаква информация за налични в Агенцията по заетостта дадени разрешения или направена регистрация на заетост на това лице за друг период. Във тази връзка, с оглед установяване статута на пребиваване на В.Т. е било направено запитване до Група Миграция при ОД на МВР Л.. В отговор на запитването е била получена информация, че лицето е влязло законно в Република България на 01.10.2020 г., в условията на безвизов режим. От тези данни следва извода, че към момента на приемане на работа на 21.10.2020 г. от работодателя К. „С.“ - гр.С., В.Т. - гражданин на трета държава (Р.М.) е пребивавал законно на територията на Република България, но е бил приет да предоставя работна сила без съответното разрешение или регистрация в Агенцията по заетостта.

Проверката и установеното по нея била документирана с протокол за оглед изх.№ 11-С-16-31 от 26.03.2021 г. /л.25-26/ и видно от същия на обекта освен В.Т. били установени, че са работили още седем лица с молдовско гражданство.

От така установеното при проверката и след справките в Агенцията по заетостта и

Група „Миграция“ при ОД на МВР Л., от ДИТ Л. приели, че к "С" са нарушили разпоредбата на чл.75а, ал.2 от ЗТМТМ, поради което на основание чл.40, ал.2 от ЗАНН са изпратили до К.та покана за съставяне на АУАН изх.№ 21043171/21.05.2021 г. /л.58-59/. Поканата била получена лично от председателя на К.та К.Х. на 27.05.2021 г. /л.60/.

На 31.05.2021 г. свидетелката П. Н. съставила акт за установяване на административно нарушение № 11-0001475 на К. „С.“ - гр.С. /л.19-21/. Актът бил съставен отчасти в присъствието на председателя на К.та К.Х., тъй като видно от собственоръчно изписаната от него декларация на л.61 от делото, поради служебни задължения се наложило да тръгне по-рано, преди актът да бъде изцяло изписан. Видно от разписката на л.21 от делото, председателят Х. получил акта на следващият ден – 01.06.2021 година. Не е вписал възражения, подписал акта и получил препис от него.

В АУАН актосъставителката Н. описала изложените по-горе обстоятелства и приела, че К. „С.“ - гр.С., в качеството си на местен работодател по смисъла на §1, т.11 от ДР на Закона за трудовата миграция и трудовата мобилност, е извършила нарушение на изискванията на Закона за трудовата миграция и трудовата мобилност, като на 21.10.2020 г. е приела лицето Т.В. (В.Т.), роден на ** ** ***** г., паспорт № ***** - гражданин на Р.М., да предоставя работна сила по сключения с него трудов договор № 86/19.10.2020 г., като „п.“, в експлоатирания от К.та обект - Б.Г.П., намиращ се в землището между селата У. и Й., община Л., без да има издадено за него съответното разрешение или извършена регистрация в Агенцията по заетостта.

Актосъставителката Н. квалифицирала описаното като нарушение на разпоредбата на чл.75а, ал.2 от Закона за трудовата миграция и трудовата мобилност.

Като свидетел при установяване на нарушението и съставянето на акта се подписала В. Ц..

Няма данни по делото, в срока по чл.44, ал.1 от ЗАНН от К.та да са представили писмени възражения.

На 28.06.2022 г. било издадено обжалваното наказателно постановление № 11-0001475, в което наказващият орган изцяло възприел описаните от актосъставителя обстоятелства по случая и приел, че К. „С.“ - гр.С., в качеството си на местен работодател по смисъла на §1, т.11 от ДР на Закона за трудовата миграция и трудовата мобилност, е извършила нарушение на изискванията на Закона за трудовата миграция и трудовата мобилност, като на 21.10.2020 г. е приела лицето Т.В. (В.Т.), роден на ** ** ***** г., паспорт № ***** - гражданин на Р.М., да предоставя работна сила по сключения с него трудов договор № 86/19.10.2020 г., като „п.“, в експлоатирания от К.та обект - Б.Г.П., намиращ се в землището между селата У. и Й., община Л., без да има издадено за него съответното разрешение или извършена регистрация в Агенцията по заетостта. Наказващият орган също квалифицирал нарушението по чл.75а, ал.2 от ЗТМТМ и наложил на К.та предвидената в същата разпоредба имуществена санкция в размер на 2000 лева.

От тази фактическа обстановка и разглеждайки жалбата от правна страна съдът прие

следното :

Жалбата е подадена в срока по чл.59, ал.2 от ЗАНН, от надлежно легитимирано лице, поради което е допустима.

Атакуваното наказателно постановление е издадено от компетентен орган, видно от заповеди №№ ЧР-877/07.07.2017 г. и 3-0058/11.02.2014 г. /л.67-69/ и въз основа на АУАН, съставен от оправомощено съгласно разпоредбите на КТ и ЗТМТМ лице. В тази връзка съдът не споделя доводите на жалбоподателя за незаконосъобразност на обжалваното НП, поради издаването му от некомпетентен орган.

На първо място - настоящият съдебен състав счита, че компетентността на актосъставителя да съставя актове по ЗТМТМ произтича от разпоредбата на чл.67, ал.2 от този закон, съгласно която специализираната контролна дейност по спазване на закона се осъществява от Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“, като безспорно е, че ДИТ Л. е териториална структура на ИА ГИТ и е контролен орган към агенцията. В разглежданият случай, установеното нарушение е било извършено на територията на Община Л., поради което местно компетентен орган да разгледа и реши преписката е директорът на ДИТ Л.. Аргумент в подкрепа на извода, че НП е било издадено от компетентен орган са и разпоредбите на чл.20 и чл.21 от Устройствения правилник на ИА ГИТ, както и нормата на чл.79, ал.4 от ЗТМТМ.

На следващо място – съгласно разпоредбата на чл.79, ал.4 от ЗТМТМ, НП се издават от ръководителя на съответния контролен орган или от оправомощени от него длъжностни лица, съобразно ведомствената принадлежност на съставителя на АУАН. Ето защо, не може да бъде споделен като основателен довода, че издателя на процесното НП – директора на ДИТ Л. е следвало да бъде изрично оправомощен от изпълнителния директор на ИА ГИТ по реда на чл.79, ал.4 от ЗТМТМ. Без съмнение е, че издателят на наказателното постановление е директор на ДИТ Л., в какъвто смисъл е и цитираната по-горе заповед № ЧР-877/07.07.2017 г. /л.69/ и като такъв се явява „ръководител на съответния контролен орган“ по смисъла на чл.79, ал.4 от ЗТМТМ. Поради това обстоятелство, не се налага и не е било необходимо изричното му оправомощаване от изпълнителния директор на ИА ГИТ за издаване на НП.

Както АУАН, така и НП съдържат всички необходими, императивни реквизити, според разпоредбите на чл.42 и чл.57 от ЗАНН. Нарушението е описано ясно, като са посочени всички обстоятелства, при което то е било извършено и доказателствата, които го потвърждават, поради което не е било ограничено правото на защита на жалбоподателя. В този смисъл, съставянето на АУАН в присъствието само на един свидетел също не е процесуално нарушение, тъй като посоченият при съставянето му свидетел е и очевидец, понеже е присъствал както на документалната проверка, така и преди това на фактическата проверка, извършена в обекта стопанисван от К.та.

Административнонаказателното производство е било образувано в срока по чл.34 от ЗАНН, а НП е било издадено в шестмесечния срок от съставянето на акта. Описанието на

нарушението позволява на жалбоподателя да разбере в достатъчна степен в извършването на какво нарушение е обвинен, за да организира в пълен обем защитата си. Посочената като нарушена разпоредба кореспондира в пълна степен с фактическото описание на деянието. Изрично в АУАН и НП е посочено, че обектът на който работникът е полагал труд се намира в с.Й., община Л., както и датата на извършване на нарушението – 21.10.2020 г., която дата съвпада с датата на постъпване на работа, посочена в трудовия договор с лицето В.Т.. В тази връзка, налице са по делото безспорни доказателства, че именно на тази дата той е започнал фактически да изпълнява трудовите си задължения, поради което съдът не приема за основателни възраженията на жалбоподателя за нарушение на разпоредбата на чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН.

Гореизложената фактическа обстановка се установи въз основа на показанията на свидетелите П. Н. Н., В. П. Ц., които съдът кредитира като обективни, последователни и логически свързани, още повече, че се подкрепят и от ангажираните по делото писмени доказателства. А и жалбоподателя не ангажира доказателства, които да ги опровергават или разколебават. Показанията на поисканите от него и разпитани като свидетели по делото Д.Н. и Д.Д. касаят по-скоро поддържаната и развита теза за наличието на крайна необходимост или маловажност на обсъждания случай. От приобщените по делото гласни и писмени доказателства се установява, че между К.та – жалбоподател и работника В.Т. е съществувало трудово правоотношение, по силата на което последният се е задължил да престоира работна сила, като „п.,, в стопанисвания от К.та обект, срещу което жалбоподателят се е задължил да му изплаща трудово възнаграждение. Безспорно се установява, че трудовият договор е бил сключен на 19.10.2020 г., както и че на В.Т. е бил проведен инструктаж на работното място, а също и извънреден инструктаж на 21.10.2020 г., на която дата той фактически е започнал да изпълнява трудовите си задължения. Последният факт се установява и от приложената по делото ведомост за заплати за месец октомври 2020 г., от която става ясно, че на В.Т., за положения от него труд е било начислено и изплатено трудово възнаграждение, срещу положен подпис във ведомостта за този месец. Безспорно по делото се установи и друг съставомерен факт, а именно, че това е станало без съответна регистрация в Агенцията по заетостта, като по този начин е отразена и формата на изпълнителното деяние и в този смисъл правилно е било прието, че е нарушена разпоредбата на чл.75а, ал.2 от ЗТМТМ. Доколкото чуждестранният гражданин не е имал нито разрешение, нито регистрация в Агенцията по заетостта, то той не е имал право да предоставя работна сила в полза на К.та, поради което и правилно е прието, че жалбоподателят е извършил вмененото му нарушение. При извършената документална проверка в ДИТ Л. не е било представено разрешение от АЗ или регистрация на заетост там, за работата на В.Т. по трудов договор № 86/19.10.2020 г., изпълнението на който е започнало с фактическото престоиране на работна сила на 21.10.2020 година.

Информацията за лицето В.Т. от предоставената декларация е била потвърдена от Агенцията по заетостта, като данните за периода 13.07.2020 г. – 11.10.2020 г. не съдържат информация за налични в АЗ данни за дадени разрешения или направена регистрация на

заетост на В.Т. за друг период. Във връзка със статута на лицето В.Т. е било направено и запитване до Група „Миграция“ при ОД на МВР Л., в отговор на което е била получена информация, че той е влязъл законно в Република България на 01.10.2020 г., в условията на безвизов режим. От това следва, че към момента на фактическото започване на работа на 21.10.2020 г. при работодателя к "С" – гр.С., В.Т. – гражданин на трета държава е пребивавал законно на територията на Република България, но е бил приет да предоставя работна сила без съответното разрешение или регистрация в Агенцията по заетостта.

Съгласно разпоредбата на чл.75а, ал.2 от ЗТМТМ, наказанието по ал.1 на същия текст се налага и на работодател – юридическо лице, което е приело законно пребиваващи чужденци – граждани на трети държави, без съответното разрешение или регистрация в Агенцията по заетостта. Ясно е, а и страните по делото не спорят, че В.Т. е гражданин на Р.М.. Съгласно дадената в § 1, т.4 от ДР на ЗТМТМ легална дефиниция, „Гражданин на трета държава“ е лице, което не е гражданин на Република България и не е гражданин на държава – членка на Европейския съюз, или на държава – страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или на Конфедерация Швейцария. Не се нуждае от доказване, предвид ноторната му известност факта, че Р.М. не е член на Европейския съюз, нито пък е страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство. Ето защо, с оглед на така изложеното съдът прие за безспорен факта, че лицето В.Т. е гражданин на трета държава. Безспорен е също така и факта, че К.та – жалбоподател е „работодател“ по смисъла на § 1, т.11 от ДР на ЗТМТМ. По делото не бяха ангажирани и не се установиха доказателства за това В.Т. да е бил командировано лице или изпращането му по реда на чл.9, ал.3 и ал.4 от ЗТМТМ, за това да е имало решение на изпълнителния директор на Агенцията по заетостта по чл.7, ал.3 от ЗТМТМ за разрешаване на достъп до трудовия пазар за сезонна работа до 90 дни по чл.24, ал.3 от ЗТМТМ, нито по чл.36, ал.1 от ЗТМТМ (научен работник).

Категорично не се споделят от съда възраженията от процесуалния представител на жалбоподателя и доводите в тази насока, че в обсъждания случай са налице признаците от института „крайна необходимост“.

Съгласно чл.8 от ЗАНН не са административни нарушения деянията, които са извършени при неизбежна отбрана или крайна необходимост. Същевременно разпоредбата на чл.13, ал.1 от НК, към която препраща нормата на чл.11 от ЗАНН, определя понятието „крайна необходимост“ като действия продиктувани от това да се спасят държавни или обществени интереси, както и свои или на друго лице лични или имотни блага от непосредствена опасност, която деецът не е могъл да избегне по друг начин, ако причинените от деянието вреди са по-малко значителни от предотвратените. В обсъжданият случай не се установиха признаци и данни, които да дават основание за приложението на тази разпоредба. Нормата на чл.8 от ЗАНН не може да се прилага при извършването на обичайната дейност, с която се занимава К.та, чрез стопанисвания от нея обект, а именно : отглеждането на животни. Безспорно, за да се извършва тази дейност е било осъществено предварително планиране, а наемането на работници – чужди граждани е представлявало

обичайна практика, в какъвто смисъл са и показанията на свидетелите Николова и Димитров. Намирането на чужденци за наемане на работа е било възложено на външна фирма, като отговорността обаче за спазване на трудовото законодателство е на К.та, тъй като тя ги е приемала на работа. Освен това, както се установи от доказателствата по делото, в случая лицето В.Т. е влязъл на територията на Република България на 01.10.2020 г., а фактическото изпълнение на трудовите си задължения е започнал на 21.10.2020 г., т.е. имало е достатъчно време да бъде поискано и получено съответното разрешение или извършена регистрация в Агенцията по заетостта. При предварително планираната дейност по уговарянето на птиците и намерените за тази дейност работници от външната фирма, съответно пристигането им на територията на Република България в период от около 20 дни преди сключването с тях на трудови договори и началото на престоирането на работна сила, не може да се приеме, че застрашаването на имуществените интереси на К.та е било поставено под непосредствена и непредвидена опасност, за да е налице „крайна необходимост“ по смисъла на чл.13, ал.1 от НК. В този смисъл основателни са доводите на процесуалния представител на въззиваемата страна, че позоваването на крайна необходимост при всеки един случай, когато е нарушено трудовото законодателство би създавало несигурност в правния мир, относно трудовите права на работниците и служителите, а в случая и специфичните разпоредби, защитаващи вътрешния трудов пазар в Република България, съдържащи се в ЗТМТМ.

Ето защо, обосновано, в съответствие с материалния закон е била ангажирана отговорността на К.та по чл.75а, ал.2 от ЗТМТМ.

Що се отнася до размера на имуществената санкция, то тя е индивидуализирана в минималния предвиден от закона размер, като явно е отчетен фактът, че нарушението е било извършено за първи път.

Във връзка с това, следва и да се обсъди наведените с жалбата и в хода на съдебните прения доводи за маловажност на извършеното нарушение. Защото без да е налице административно нарушение, въпросът за приложимостта на правилото на чл.28 от ЗАНН въобще не би следвало да бъде обсъждан, т.е. текста се прилага само при налично противоправно поведение, което в разглеждания случай се установява по безспорен начин от събраните и анализирани доказателства по делото.

Съгласно ТР № 1 от 2007 г. на ВКС, преценката на административно-наказващия орган за „маловажност“ на случая по чл.28 от ЗАНН се прави по законосъобразност и подлежи на съдебен контрол. Това е така, тъй като административно-наказателният процес е строго нормирана дейност, при която за всяко извършено административно нарушение се налага съответното наказание, а прилагането на санкцията на съответната административнонаказателна норма, във всички случаи е въпрос само за законосъобразност, но не и за целесъобразност. Ето защо, в административно-наказателното производство преценката относно наличие на основанията на чл.28 от ЗАНН следва да се извърши от наказващия орган, като се вземе предвид тежестта на нарушението, причините довели до извършването му, причинени ли са също така вреди от нарушението и други смекчаващи

отговорността обстоятелства. Пак поради причина, че тази преценка е въпрос на законосъобразност, то тя подлежи и на съдебен контрол. В настоящият случай, въпреки, че няма данни в тази насока съдът прие, че нарушението е извършено за първи път, тъй като и наказващият орган е наложил минималния размер на предвидената в закона санкция. В конкретният случай жалбоподателят е нарушил разпоредбата на чл.75а, ал.2 от ЗТМТМ, като по делото не се събраха доказателства за липса или по-ниска степен на обществена опасност на деянието, в сравнение с обичайните случаи на нарушения от този вид. Не без значение, обсъждайки предпоставките за приложението на чл.28 от ЗАНН е и установеният от материалите по делото факт, че освен лицето В.Т., без съответното разрешение или регистрация в Агенцията по заетостта са били заварени да работят в обекта на К.та още седем лица граждани на Р.М., който факт навежда на извода, че нерегистрирането на В.Т. в АЗ не е случаен или инцидентен пропуск от страна на жалбоподателя. В този смисъл и аргументите изразени по-горе, при обсъждане възможността за приложението на чл.8 от ЗАНН, са валидни и тук, тъй като съдът счита, че жалбоподателят, в качеството на работодател е имал достатъчно технологично време от намирането на работника и пристигането му в България да извърши изискуемите, съгласно ЗТМТМ действия, касаещи спазването на трудовото законодателство при наемането на работници – граждани на трети страни.

Ето защо, с оглед на тези съображения и съобразявайки фактическите данни по делото, съдът счита, че не са налице предпоставките по чл.93, т.9 от НК, във връзка с чл.11 и чл.28 от ЗАНН.

Предвид на изложеното до тук съдът намира, че не са налице основания за отмяна на обжалваното наказателно постановление. Същото е законосъобразно издадено, при спазен материален и процесуален закон, поради което следва да бъде потвърдено.

С оглед изхода на делото и направеното в тази връзка искане от процесуалния представител на въззиваемата страна, то на основание чл.63д, ал.4 от ЗАНН следва на Дирекция „Инспекция по труда“ със седалище гр.Л. да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер определен в чл.37 от Закона за правната помощ (ЗПП), съгласно препращащата разпоредба на чл.63д, ал.5 от ЗАНН. Съгласно нормата на чл.37, ал.1 от ЗПП заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет, по предложение на НБПП. В случая, за защита по дела по ЗАНН, разпоредбата на чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ предвижда възнаграждение от 80 до 120 лева. Производството по настоящето дело е протекло в едно редовно съдебно заседание, с разпит на четирима свидетели. Поради тези съображения съдът намира, че на Дирекция „Инспекция по труда“ със седалище гр.Л. следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

Водим от горното и на основание чл.63, ал.2, т.5 и чл.63д, ал.4 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА НАКАЗАТЕЛНО ПОСТАНОВЛЕНИЕ № 11-0001475 от 28.06.2021 г. на Директор на Дирекция “Инспекция по труда” със седалище гр.Л., с което е наложено на К "С", със седалище и адрес на управление гр.С. ****, район „К.с.“, ул.”Ю.” № ** ** **** (А.К. ООД), ЕИК *****, представлявана от председателя К.А.Х., административно наказание на основание чл.79, ал.4, във връзка с чл.75а, ал.2 от Закона за трудовата миграция и трудовата мобилност – имуществена санкция в размер на 2000 лева, за нарушение на чл.75а, ал.2 от ЗТМТМ, като **ЗАКОНОСЪОБРАЗНО.**

ОСЪЖДА К "С", със седалище и адрес на управление гр.С. ****, район „К.с.“, ул.”Ю.” № ** ** **** (А.К. ООД), ЕИК *****, представлявана от председателя К.А.Х., да заплати на Дирекция “Инспекция по труда” със седалище гр.Л., представлявана от директора, юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд гр.Л. в 14 - дневен срок от съобщението до страните.

Съдия при Районен съд – Л.: _____